

KälarneNytt

En tidning för Kälarnebygden

årgång 10 nr 4

Aug 2014

Inflyttning i småbyar, finns det?

Ja, jag har två exempel; i Ösjön där jag själv bor och i Gustavsnäs.

Så jag bestämde mig för att besöka Gustavsnäs.

Vägen från Albacken slingrar sig fram genom skogen och efter nästan 7 km är jag framme i Gustavsnäs, hos familjen Nydahl.

När Jocke och Marielle Nydahl med barnen Eddie, Michelle och Isabella flyttade till Gustavsnäs strax före jul 2012, bodde endast tre bofasta där, Inger Klyvert och Pia och Berndt Nydahl.

Det blev alltså en stor befolkningsökning i Gustavsnäs när Jocke flyttade hem.

Jocke startade egen firma inom saneringsbranschen och Marielle arbetar som undersköterska på Tallgläntan i Kälarne. Barnen är nu 17, 15 och 9 år gamla.

När Hans och My Lundin flyttade från Ösjön 2012 fanns endast två bofasta kvar, det var Bibbi och jag. Idag är sex personer bofasta i byn.

Gunvor Sundin började 2012 bo i sitt barndomshem och har nu valt att flytta hem.

John och Anna-Britta Olsson beslutade våren 2014 att flytta från Östersund efter att ha bott i byn hela det senaste året.

Hans Demander från Stockholm, som köpte Hans Lundins fastighet har också bosatt sig i byn.

Det känns positivt att allt fler väljer att bosätta sig utanför städer och tätorter.

Oddbjörn Ericsson i Ösjön.

Här är Isabella Nydahl
från Gustavsnäs.

Denna tidning sponsras av

SAMUELSSONS VEDSPISAR

Expanderande jordbruk och industri i Hällesjö socken

Det som står i rubriken är sant, men gäller inte nutid utan en period som började 1755. I majnumret av Kälarne Nytt skrev jag om byarna Österövsjö, Västerövsjö, Gastsjön, Ljungå, Albacken, Mjösjö och Hemsjö, som alla började växa fram under perioden 1755-1762. Då, under den så kallade avvitringen, fördelade kronan mark till nybyggare, bland annat till ägarna av Ljungå Exportsåg. Enligt min mening hade dessa utifrån kommande personer en avgörande betydelse för att avvitringen i Jämtland till slut kom igång.

Ljungås första sågar

Den första Ljungåsågen anlades av Nils Gulliksson Lundberg, tredje son till Gullik Persson i Lund, Hällesjö och borgare i Sundsvall. Han köpte sågplatsen av de två bönderna i Byn, Sörbygden år 1723 och fick tillstånd att anlägga en såg där; inte en såg för husbehov, utan det som blev Jämtlands första industri. Kraftiga trävaror som bjälkar tillverkades och transporterades på vatten och land till Sundsvall, som tidigt var ett centrum för bjälkhandeln i Sverige med Jakob Polack från Frösön i spetsen.

Ljungåsågen köptes omkring 1740 av rådmann Lars Lund i Sundsvall och hans två kompanjoner.² Ny sågteknik i form av tunna sågblad från Holland, som gav slätare sågytor och mindre spill, var då tillgänglig och så kallade finbladiga sågar stöddes av staten. Detta lockade ”ståndspersoner” med kapital till sågnäringen, Ljungå är här ett av flera exempel. De nya ägarna fick tillstånd att anlägga en finbladig såg i Ljungå, men fick avslag på sin ansökan om en såg i Matfors. Laxfisket där var viktigare. En ansökan om en finbladig såg i Fors fick avslag på grund av närheten till Graninge järnverk. Bergsbruken hade nämligen stort inflytande över den svenska skogens användning, över huvud taget var näringslivet starkt reglerat vid denna tid. Avslagen i Matfors och Fors var till fördel för Ljungå Exportsåg som under hela 1700-talet var den enda finbladiga sågen i Jämtland och större än Medelpads sågar.

Sågverksägarna fick också statens tillstånd att avverka 1800 träd per år på Hällesjölandet, anmärkningsvärt nog innan dess gränser var fastställda. För att producera livsmedel för sågens behov sökte ägarna också om mark för ett nybygge i Ljungå.

² En var borgmästaren i Stockholm, Gustaf Kierman. Hans måg, överste Duwall, blev ensam ägare till sågen 1770, men Kierman själv slutade sina dagar 1766 som fånge på Marstrands fästning.

Sörbygdens bönder inga riktiga bönder?

Även förre sågägaren Nils Gulliksson Lundberg ansökte om nybygge i Ljungå, där han redan påbörjat odling och husbyggen. Konkurrensen om marken ledde till att landshövding Gripenhielm i Gävle gav order om en undersökning av Hällesjölandet, noga räknat den södra delen. Den gjordes av lantmätarna Mårten Kiälbeck och Gabriel Esping och var klar i juni 1754. Undersökningsrapporten är den första handling som gäller avvitrningen i Jämtland. Den ger upplysningar om slätterplatser, fäbodas och fiskeplatser, men är i huvudsak en utskällning av de sju bönderna i Sörbygden. De var ”inte riktiga bönder utan levde som lappar eller flyktingar”. Istället för att arbeta med slättern ”var karlarna på jakt långt ute till skogs från Olsmäss tills snön hindrade dem och lämnade tunga arbeten på gårdarna till kvinnfolk och gossar”. Det var säkert sant att jakt på pälsdjur, fågel och annat spelade stor roll för försörjningen, men för detta hade lantmätarna ingen förståelse. För dem var lösningen att ta ifrån bönderna stora delar av den mark de av ålder kunnat utnyttja. Deras förslag till gränser för Sörbygdens skatteskog gick också helt i den riktningen. Det märkligaste är att östgränsen föreslogs gå strax utanför bebyggelsen, exempelvis skar den av halva Bynaviken, så att hela Näset hamnade utanför skatteskogen. Lantmätarnas hårda ord får ses som ett sätt att motivera gränsdragningen, som i sin tur var ett sätt att utmanövrera Sörbygdens bönder i konkurrensen om Ljungå.

Två händelserika veckor 1755

Avvittringsrätten tog över ärendet 1755. När den gjort klart i Håsjö socken lämnade den Östansjö den 15 oktober. Eftersom det var bråttom att hinna med Ljungå hade den inte tid att stanna upp i Ansjö och Hällesjö, utan åkte till Karlsgård, Sörbygden för sammanträden där. Trots protesterna från bönderna fattade rätten den 21 oktober beslut om Sörbygdens skatteskog enligt lantmätarnas förslag från året innan.

Följande dag var det dags för Ljungå. Nils Gulliksson Lundberg påstods vara på obestånd och anklagades för att ha påbörjat odlingar utan tillstånd. Landsfiskal Olof Klingberg ansåg till och med att köpet av sågplatsen 32 år tidigare var olagligt. Lundberg utmanövrerades alltså, men fick bo kvar i Ljungå som torpare tills han avled 1764. Sågverksägarna gynnades. De fick odlingsmark och 1850 hektar skog och hade dessutom rättighet att avverka på kronoskogen. Att rätten och landsfiskalen agerade partiskt berodde förmodligen på lobbyverksamhet och politiskt tryck. En konsekvens av besluten om Ljungå var att en modern industri, som gav arbetstillfällen och grund för folkökning, kunde växa fram. Man kan ha många synpunkter på det som hände, men bedömningar måste göras utifrån samtidens förhållanden.

Rätten reste vidare till Lund, Hällesjö och tog sig därefter till Mjösjö – till fots

i brist på ridväg – för att reda ut ägarförhållandena där. Mjösjö hade nämligen varit hemman tidigare, men blivit öde. Natten till den 30 oktober föll ett tjockt lager snö, varför rätten beslöt att avsluta arbetet för året. Då kom dragonen i Västanbäck, Nils Nilsson Lundin och anmälde att han och hans bror Pär Nilsson ville anlägga ett nybygge på norra sidan om sjön Alan, alltså Albacken. Rätten uttalade sig positivt och man kan säga att Nils Gulliksson Lundberg fick viss revansch, eftersom de två männen var hans söner. Formella beslut om Albacken togs 1757, då Pär Nilsson hade gift in sig i ena hemmanet i Hårdgård (det står alltid Hårgård, vilket stämmer bra med uttalet Hårrgå) och överlätit sin nybygg-gesrätt till en blivande svåger. Då hade också planerna ändrats från ett till två nybyggen.

Sörbygdens bönder var, liksom Svedjes och Västanedes, starkt emot att nybyggen anlades på ”deras” mark. De försökte länge ändra på gränserna för skattekogen, men fick definitivt avslag 1776. Västanbäck fick tillstånd till att anlägga nybygget Hemsjö (då Sunnansjö) och ”räddade” på så vis en del av det gamla avradslandet. Trots det som sagts är det inte säkert att Svedje, Västanede och Sörbygden förlorade på avvittringen. För att kunna avgöra detta måste man även se på vad som hände under den så kallade yngre avvittringen på 1800-talet. Då den genomfördes i Hällesjö socken 1836-1839 fick de gamla hemmanen nämligen rejäla stycken av den kronoskog som fanns kvar.

Avvittringen var en förutsättning för laga skiftet, som i Sörbygdens fall var klart 1844. Då fick hemmanen sammanhängande mark och gamla samfälligheter löstes upp. Hemmansägarna fick rätt och möjlighet att sälja sina gårdar, vilket många också gjorde. Hällesjö blev en socken med stor andel bolagsskog, stor inflyttning och stor emigration; Nordamerika sågs ju som räddningen för många familjer under dåliga tider.

En kort sammanfattning av mina artiklar är att det som hände under sex avvittringsveckor i Håsjö och Hällesjö socknar för 269 år sedan kom att lägga en grund för utvecklingen långt fram i tiden.

Anders Sjöberg

Anders.T.Sjoberg@telia.com

Gastsjöns bygdegård:

Trivselbingo kl 18.45 varje onsdag under hösten.

Berättarafton söndag 26/10 kl 18.00 Välkommen att lyssna och berätta!

**Följande artikel var införd i ÖP den 2 mars 1946.
Den är hämtad ur Erik Svedevalls innehållsrika
urklippsalbum.**

KÄLARNE

När man stiger av tåget i akt och mening att ”göra” Kälarne blir man till en början en aning konfunderad över vart man skall ta vägen. Bebyggelsen är sådan att man visserligen anar det gryende samhället, men den ger ingen upplysning om, var man skall söka centrum, samhällets kärna. Först trasar man kanske iväg i nordlig riktning, där man från tåget sett en skymt av något nybyggt och funkisbetonat, som visar sig vara Holger Lundbergs nyuppförda bostadsfastighet och möbelaffär och på vägen dit får man tillfälle att beundra Kälarnes pampiga skolhus. Bebyggelsen tunnar emellertid av efter en helomvändning tro vi oss kunna konstatera att samhällets ”tyngdpunkt” ligger i omedelbar närhet av Ansjöån.

Men det är endast den ännu rätt spridda och i viss mån oordnade bebyggelsens fel, om man som ett första intryck tror att Kälarne är ett stillastående samhälle. Man behöver inte vandra omkring särskilt länge, förrän

man märker, att det överallt råder ett intensivt arbete och att samhället i själva verket befinner sig på stark frammarsch. Visserligen fattas det ännu mycket i ”stadsplaneringen”, men krafter äro i gång för att lösa alla de problem, som finnas i den vägen, och tro mig— Kälarne kommer. Det är inget tvivel om den saken.

*

Inte minst bestyrkes man i den uppfattningen av det starka industriella inslaget i samhällsbilden. Av östjämtlands alla socknar torde det väl vara få, om ens någon, socken som likt Håsjö har ett så utpräglat industricentrum med så många goda naturliga förutsättningar, som Kälarne stationssamhälle. Nedanför bron över Ansjöån finns Kälarne Såg & Kvarn AB och alldeles intill ligger Kälarne snickerifabrik, som i ny regim kraftigt utökat sina lokaliteter och skaffat sig ett avsättningsområde för sina produkter, som sträcker sig ända neråt Mellan – och Sydsverige. Ännu

två snickerier finnas, nämligen D.A. Edströms och J.V. Karlssons välkända firmor och strax utanför samhället ligger Tallåsens såg. Nog sagt för att man skall förstå att samhället är välrustat i detta avseende.

*

Som alla andra östjämtska samhällen har Kälarne det bekymmersamt med en del kommunala byggnationer. Vatten- och avloppsfrågan har länge pockat på en lösning. Samhällets behov av byggnadstomter är också stort, men svårlöst på grund av lokala omständigheter. F.n. tar sig Arbetslöshetsnämnden en funderare på hur vattenfrågan skall lösas och ett projekt för avloppsledningarna inom stationssamhället finns redan kostnadsberäknat och klart.

Närmast blir det väl en fråga om att sammankoppla dessa båda frågor, för samtidig lösning. När det kan bli är en annan fråga då båda är intagna i en beredskapsplan.

Annars bör Kälarne faktiskt ha stora förutsättningar att utveckla sig till ett större samhälle. Inte mindre än fem huvudvägar löpa in till samhället utom järnvägen, samhällets pulsåder. Se bara på all ved, som kring stationen travar upp sig så långt ögat kan se! En siffra på 200 000 kbm, nämns som en trolig siffra för vinterns utlastning av ved. Enbart Sundsvallskoncernen uppges utlasta 40 000 kbm.

För oss ter det sig som en gåta hur man skall bära sig åt för att innan sommaren kommer hinna tömma alla åkrar och ängar på vedtravarnas mångfald. Ved, virke och snickeriprodukter – se det är Kälarnes styrka på ”exportmarknaden”. Kälarne har företagsamt folk med industriambitioner, framsynta män i den kommunala ledningen och duktiga idrottsungdomar. Det är tre bra ingredienser, som kommer att föra orten långt tror

Håson

Det var väl inte alltid så välplogat på den tiden, men man tog sig fram ändå. OBS skidbrätten och stav.

Om Kälarnes framtid blev så som signaturen Håson förutspådde i föregående artikel kan möjligen diskuteras, men faktum är, att det även i dag finns många optimistiska företagare som är verksamma i bygden.

Här nedan kan du läsa om en av dem:

Fotverkstan uppe på byn

Ulrica Forsström startade ”Fotverkstan uppe på byn” i april 2014. Detta efter att hon hade haft praktik på ett par andra ställen i Kälarne. Hon arbetade tidigare som undersköterska på Tallgläntan. Det var där hon upptäckte hur viktigt det är med fotvård. Denna insikt ledde så småningom till att hon utbildade sig till medicinsk fotterapeut, en utbildning som omfattar såväl fotvård som allmänmedicin.

Hennes motto i arbetet är: ”Fotvård är friskvård!”

- De flesta av oss går ju ca fyra varv runt jorden under sin livstid, så då är väl fötterna värda all möjlig omsorg, säger hon.

- Vad gör en fotterapeut? undrar jag.

En vanlig fotbehandling tar ungefär en timme och den börjar alltid med fotbad. Sedan pratar vi förstås om besökarens fötter. Märkligt nog är många missnöjda med fötterna eller rent av skäms för dem. (Så nu vet du, kära läsare, att du inte är ensam!) Därefter följer behandlingen, som bl.a. kan bestå av nagelklippning, filning, borttagning av liktornar, behandling av fotvårtor, förhårdnader och sprickor, råd och lindring vid t.ex. Hallux valgus och andra vanliga skavanker. Som avslutning kommer alltid den sköna massagen. Den är mycket viktig.

Det här är en mysig liten värld, säger Ulrica. Kundkretsen består inte alls av enbart gamla tanter och gubbar, som många kanske tror. Nej, nu för tiden kommer många medelålders och yngre - både killar och tjejer - för att ge sina fötter lite kärlek och uppfräschning. Här är ungefär lika många manliga som kvinnliga besökare, säger Ulrika, som har många andra goda råd att ge beträffande egenvård, som till exempel:

- Fotmassage är verkligen välgörande och fotgymnastik bör man göra varje dag för att stärka fötternas små muskler.
- Ta sköna fotbad med lagom varmt vatten, gärna med såpa i, ett par gånger i veckan.
- Torka noga, särskilt mellan tårna, för att undvika fotsvamp.
- Smörj fötterna dagligen med en lämplig kräm.
- Gör gärna en fotanalys och få hjälp med att prova ut sulor som passar just dina fötter.
- Träna dina fötter varje dag.

Allt detta och mycket annat får du lära dig när du gör ett besök i hennes trivsamma lokal.

Det är aldrig för sent ellerför tidigt att börja med fotvård! säger Ulrica, som också vill meddela att hon gärna gör hembesök och behandlar den som har svårigheter att ta sig till fotverkstan.

Runa Westman

När jag hör Ulricas ord om fötternas behov av extra omsorg och kärlek kommer jag att tänka på skriftens ord: "Den som har badat behöver bara få fötterna tvättade, i övrigt är han ren".

Johannes 13

EBB I KASSAN

Tycker du att KälarneNytt ska få leva vidare? I så fall är du hjärtligt välkommen att sponsra tidningen. Det går bra att bidra enskilt eller i grupp. Meddela redaktören.

Sponsringspengarna används till att täcka skolans kostnader för papper och maskin i samband med tryckningen, för närvarande ca 1000 kr per utgivning.

Övrigt arbete med KälarneNytt är ideellt.

Runa Westman

Hotell ÖSTJEMTEN

Fredag 12 september Tacobuffé kl. 16,00-19,00 Pris 95: -

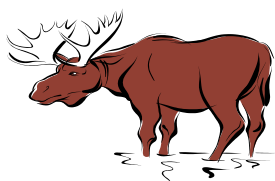
Fredag 26 september stänger restaurangen 14,00

(personalgruppen har möte & trevligheter)

Lördag 18 oktober stor höstbuffé med kött, fisk & fågel .

Pubafton med Einar Andersson & Dick Strahl Pris 150: -

Farsdagsbuffé söndag 9 november

Julbord lördag 6 december

Varmt välkommen till oss

Caroline med personal

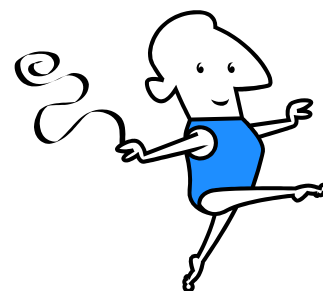
0696-40500

GYMNA

Komigång- gympan startar torsdag 11/ 9 19.00

OBS! Ändrad veckodag!

Måndagsgympan startar 1/9 19.00

Hälsocentralen 10-årsjubilerar

Den 16 augusti 2004 öppnades Kälarne Hälsocentral efter att den under två års tid hade varit utan läkare och i stället fungerat som distriktssköterskemottagning. Detta firade man fredagen den 14 augusti med öppet hus och fika. Susanne, som är läkare, berättade att man under de tio åren hela tiden haft kontinuitet i bemanningen, även om det så klart har varit större arbetsbelastning för personalen sedan Eje pensionerades i vinter. För närvarande arbetar endast fem personer där; förutom läkaren även två sjuksköterskor, en undersköterska och en sekreterare. Susanne berättar att det har blivit längre väntetider för återbesök, men att man fortfarande har tider för akuta besök varje dag under veckan. Någon vecka då och då har man hjälp av läkaren Erik Blom, som ofta vistas i Dockmyr. Psykolog och kurator anlitas vid behov. Sjukgymnast och BVC-sköterska kommer från

Bräcke. Blivande mödrar får åka till Bräcke för att träffa barnmorskan, om inte läkarvård behövs.

Verksamheten fungerar ändå väldigt bra, trots att man har mycket att göra. Rökavvänjningsprojektet till exempel, som Berit Nordlund ansvarar för, har varit lyckat. Där ligger Kälarne i framkant bland hälsocentralerna i länet. KOL är ett annat exempel på sjukdom man är bra på att upptäcka. Man hoppas också på att få igång ett planerat projekt om äldrevård.

Kälarne Hälsocentral fungerar alltså mycket väl enligt såväl personal som patienter. Ett bevis på detta är även det faktum att många människor från andra distrikt skriver in sig på Kälarne Hälsocentral.

Men vad gör Eje sedan han pensionerades? Ja, läs nästa artikel, så får du delvis svar på den frågan.

Runa Westman

Tjytjala Hot Five

Orkestern startade i april 2005 på initiativ av Susanne Karling. Hon ville gärna ha musik med dans på sin 50-årsfest på valborgsmässoafton. Sagt och gjort, vi träffades några musiker, som kände varandra sedan tidigare. Det var Jan-Åke Nordlund som skötte trummorna, Sune Kvist på dragspel, Jan Danielsson klarinett, Åke Söderström gitarr och jag, Eje Åhländer, på trumpet. Vi övade flitigt och hade vårt första framträdande på denna 50-årsfest. Det var så lyckat (tyckte vi) att vi beslöt att fortsätta.

Vi måste ju ha ett namn. Valet föll på Tjytjala Hot Five. För att komma till den del av Västanede som ligger på vägen mot skidbacken och Svedje måste man passera Tjytjala. Alltså kan man säga att Tjytjala är en station på vägen till paradiset.

Om vad Tjytjala betyder tvista de lärde. En förklaring är att öppningen med gården ända ner mot sjön efter att man passerat Lars Hennissen är ett förskräckligt blåshål, där det alltid tjyter. Hot five alluderar på Louis Armstrongs berömda orkester Hot Five och dessutom är vi ju fem musiker. Hur hotta vi är kan kanske diskuteras. Framlidne Ulf Nordlund envisades med att kalla oss Hotjala Tjyt Five. Förmodligen ville han med det antyda att det var mer tjt än hot, när vi spelade.

Sammansättningen har skiftat under åren. Efter att Åke Söderström varit tvungen att lägga gitarren på hyllan har Torsten Stenström spelat en period. Han hade emellertid så ålderstigen elektrisk utrustning att halva repetitionstiden gick åt att få igång den. Den var så gammal att den förmodligen inte ens hade platsat i Sunes radiomuseum pga för hög ålder. Det hela löste sig själv, när den tystnade för gott. Efter kom Tomas Andersson, en riktig gitarrvirtuos. Han blev emellertid mer och mer engagerad i andra orkestrar och siktade mot en proffskarriär, varför han

efter en tid försvann från orkestern. Stefan Söderberg hoppade in på bas någon gång då och då, men även där hägrade andra jaktmarker. För både Tomas och Stefan var det nog så att repertoaren låg lite utanför deras favoritsmak.

Sigge Backlund har varit med i perioder, när Sune Kvist av någon anledning inte varit på plats.

Den saxofon- och nyckelharpospelande Bengt Rudander från Katrineholm med sommarhus på Näset i Ragunda har varit med flera gånger under somrarna, särskilt 2008 under spelet "Fred och Fejd i Westan Eid", där Tjytjala Hot Five fick äran att stå för musiken.

Hösten 2010 började Susanne att spela gitarr i orkestern. Hon sköter numera gitarrkompet på sin elakustiska Fendergitarr. Hon går i The Shadows fotspår. Hon har också kommit att sjunga i alltfler låtar.

Vår repertoar är äldre, softare och dansbar amerikansk och svensk jazz, dock inte New Orleansjazz eller Dixie. Vi har också en del evergreens, latins, gamla schlagers, några valser och tango. Den supermoderna jazzen, funk och liknande, som många gånger låter som en motor till en skotare som håller på att skära, ägnar vi oss inte åt. Vi har förstått att det ljudet inte går hem i Gastsjön och Håsjö. Det ger helt enkelt alltför obehagliga associationer.

Det har blivit en tradition att Tjytjala spelar tillsammans med Hällesjö-Håsjökören vid musikcafé på försommaren i församlingshemmet i Västanede, där vi också ackompanjerar allsången. Vi är ganska bra på det. Sune har lett allsång och danslekar under större delen av 1900-talet och Susanne har lett midsommardansen på Grötö i Göteborgs norra skärgård varje år sedan hon var 11 år. Det var långt innan Mia på Grötö ockuperade ön.

Sammanfattningsvis kan man säga att vi är en skara glada musikanter, som alla börjar uppnå vuxen ålder, utom Susanne, som fortfarande får räknas till ungdomen. Vi tycker att det är roligt att spela – så roligt att var och en av oss i en avlägsen framtid med säkerhet kommer att spela på sin egen begravning.

Bilden visar den ursprungliga sättningen under vårt första framträdande valborgsmässoafton 2005. Från vänster: Åke Söderström g, Jan-Åke Nordlund dr, Eje Åhlander trp, Sune Kvist dragspel, Jan Danielsson cl.

Eje Åhlander

Se tidningsbilderna i färg och läs KälarneNytt på www.kalarnenytt.se

Nästa nr av KälarneNytt, nr 5, 2014 trycks den 17/10, Manusstopp: 10/10

Redaktör: Runa Westman, 0696-405 16, eller 070-349 12 09, e-post runwes@telia.com

Annonser och Sponsring: Michael Löfgren, 070-666 56 74 eller 0696-403 01 (hem), e-post michael.lofgren@poles.se

Medlemsinfo Kälarnebygdens förening:

Genom att vara medlem stöder Du föreningens ambitioner att verka för en positiv utveckling för Kälarnebygdens invånare, företag och föreningar. För att bli medlem betalar Du/Ni en engångsinsats och en årlig medlemsavgift. Medlemsavgifter 2014:

	Enskild	Familj	Förening	Företag
Insats (engångs-)	50	100	100	500
Årlig medlemsavgift	50	100	100	200

Bankgiro 5404-9606